

JÓDESŐ

*Öreg pásztorok kint az éjszakában
a felvillanó fényeket lesik.
A botjukon radioaktív sár van,
és fejükre sugárzó hó esik.*

*A mezőkön, ha elfut egy-egy farkas,
megrázza zölden izzó üstökét,
de nem vonít fel, hogy te nyugton alhass,
míg húsodat a tumor nyomja szét.*

*Sziklás csúcs alatt a fenyvesekben
az apró állatok mind éberek.
Nyitott szemükre a sűrű csendben
a fákról mérges izotóp pereg.*

*Most minden élő közt elül a lárma,
és minden testben rút nyavalya rág.
Egy elfeledett isten volt bezárva,
de hangjától hasadt a szarkofág.*

*Hát bújj, ha tudsz, akár a föld alá is,
míg nem záporoz rád a jódéső,
mert zúg az égen már a nukleáris
ködökbe burkolózott őserő.*

*De tudd, hogy ott nő benned is a végzet,
és körbefon a századik napon.
Az isten szól és életed bevégezed:
a jussomat, a lelked nem hagyom.*

*Ám minthogy ő sem élhet mindörökké,
lebomlik egyszer a plutónium,
és átváltozik gilisztafűrt röggé
a vegyszerekből emelt pódium.*

HÚLT HELY

Sírfelirat a Kapos utcai temetőben

*Mi visszaadtuk már a földnek,
amit, míg éltünk, adhatott.
Kik itt laknak, hát nem pörölnek,
és hátralékot sem hagyott*

*senki a holtak táborából
még ott, a másik oldalon.
Borostyán zöldje – hűvös fátyol
alatt van minden sírhalom.*

*Köröttünk zúg és nő a város.
Az élet hangja bár betör,
nyugalmunk őrzi egy magányos
betonfal a főút felől.*

*Köszönjük néked, drága pestis,
hogy táncolsz még a csontokon,
s nem áll most hűlt helyünk felett is
egy büszke, új lakótorony.*

*Te vagy a málló, néma testek
vigyázó, jó prókátora.
Kérünk, sötét gödörbe estek,
ne hagyj el minket már soha.*

ÉBER ESTÉN

*Éber estén ablakomon kinézek.
Sárga hold kel. Újra magányos éjem.
Képzletben ágyad előtt vagyok most,
éteri fényben.*

*Paplanod már nem takar el, te tündér.
Átfut ékes kebleden egy fuvallat,
drága bimbód megfeszül, és kivillan
angyali talpad.*

*Szép ölednek, nimfa, a lángja éled,
méze édes ambrosziával ér fel.
Pőre testiünk összefonódni érzem
mennyei kéjjel.*

*Ó, ha látod égen a holdat este,
nyúlj az ágyék szent kapujába halkán.
Tudd, hogy én rád gondolok akkor ébren,
s rázom a farkam.*

